

# Kad kere laju natraške

Nataša B.  
Odalović



VOSTANI SERBIE

Bestidnici smo mi, veliki bestidnici... Gledam kako se navodno utrkuju mediji i političari oko prava na odavanje pošte preminuloj Verici Barać, što je uvod u novo svojatanje, koje će ubrzo uslediti. Ko je više hejtovao Vericu, ko joj se bezdušnije podsmevao, proglašavao je ludom i marginalizovao do poslednjeg časa, mediji ili političari - mrtva trka. Verica Barać je postala dvostruka metafora. Prva kaže kroz Vericu: Neka bude borba neprestana, neka bude što biti ne može.

*Ko je više hejtovao Vericu, ko joj se bezdušnije podsmevao, proglašavao je ludom i marginalizovao do poslednjeg časa, mediji ili političari - mrtva trka*

Druga metafora je brutalna i banalna istovremeno. Ona posle Verice ostaje kao stećak sa urezanim epitafom. Ako se u Srbiji boriš, ali zaista boriš - a ne primaš basnoslovnu lovu da bi se borio za samo tebi i šaćici iz okruženja bolju budućnost (jer takvome za života klicaju hijene nalik njemu) - za ma

šta što je autentično kao što su istina, pravda, čovečnost - bićeš izložen pasiji i svakom stradanju od udruženih čopora politikantskih paščadi i njihovih medijskih služinčadi. Ali negde je napisano: Onaj ko ima cilj i želi da ga što pre ostvari, ma šta da je taj cilj, ne može

*Onaj ko ima cilj i želi da ga što pre ostvari, ma šta da je taj cilj, ne može svako malo zastajkivati na tom putu da bi se bacao kamenjem na pse koji laju na njega, nego ide dalje uprkos lavežu*

svako malo zastajkivati na tom putu da bi se bacao kamenjem na pse koji laju na njega, nego ide dalje uprkos lavežu. (Dabome, lajte kere Jakobsfelda!).

No to su poetizacije, a u suštini, mi na ovoj metafori sada kao savremenici pratimo to što se u Srbiji radi decenijama. Kako se političke elite utrkuju, ako ne same

jer bi to bilo groteskno, onda putem svojih medija, ko će više prisvojiti post mortem Vericu. Jer to će sada biti posve „in“, ako ne jednako a ono više nego što je za života bilo „aut“. Takve stvari ovde se dešavaju zaista decenijama.

To govori, pod vidom političke večnosti, koliko su svi isti. Zašto su

svi isti? Zato što je novac isti za sve. Zašto se u Srbiji do kulta božanstva slave magični ćilimi, „dušek (o)romeo“, i druge lekarije. Magični preparati, na sve strane, vera je naša u njima.

Zato, tu gde su svi isti i isto toliko tanki, jeste važno da se DS

odredi jasno o minimumu principa od kojih ne može da odustane. Najmanji princip jeste s kim neće biti koalicije, sve da bi građani, u suprotnom, glasali za te druge. To naravno ne sme značiti da su u pojedinim medijima programi puni tih priča o DS i SNS, a nigde o SNS i drugim opcijama. Da se Vlasi ne dosete. A kad se dosete, izbori već prošli, a nova bespomoćnost kuca na vrata.

U svojoj jedinstvenoj, važnoj i punoslovnoj (za razliku od većine praznoslovnih tekstova svukud po štampanluku) pošti Verici Barać, Borka Pavićević je napisala da je ona i načinom na koji je umrla, kao što umiru svi nepovlašćeni Srbi, doprinela svesno borbi protiv korupcije.

Sve izvan priznanja te jasne misli je bla-bla-truč. Al ne vredi pričati. Lajale kere, lajale, pa okrenule najedared natraške. Ali i natraške - opet je lavež, ako je od kera.